

Arrest

nr. 190 440 van 7 augustus 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 25 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 juli 2017.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Ghanese nationaliteit te bezitten, tot de etnie Ashanti te behoren en Christen te zijn. U beweert geboren te zijn op 29 maart 1974 te dorpje Kwanwari, regio Ashanti, in de buurt van Kumasi. U heeft twee kindjes genaamd F. en J., ze waren bij hun moeder A.C. in het dorp Kwanwari toen u uw land hebt verlaten. U heeft uw junior secundair onderwijs beëindigd en u bewerkte landbouwgrond. Volgens uw verklaringen zijn uw biologische vader K.M. en uw biologische moeder A.A. in 1981 - u was toen zeven jaar oud – overleden toen er een boom op hun zou zijn terechtgekomen tijdens een hevige regenstorm. U werd vanaf dan door Mr. N.J.K. en Mevr. A.M. – beiden eveneens woonachtig te Kwanwari - onder de hoede genomen. U woonde wel nog steeds in uw ouderlijk huis, ook de zoon van N.J.K. en A.M. genaamd K.N. verbleef daar. N.J.K. en A.M. hebben nog andere kinderen genaamd

O.G., V., Y.M., Kw.M. en Kw.A.. Y.M. zou bij haar echtgenoot in Kwanwari wonen, O.G. zou in Japan verblijven, de anderen zouden bij hun ouders wonen. A.M. en N.J.K. lichtten u niet in omtrent de dood van uw beide ouders, ze maakten u wijs dat uw ouders op reis waren vertrokken, uw moeder en vader zouden na onbepaalde tijd terug naar Kwanwari komen. Toen u 34-35 jaar oud was, toonde A.M. u een stuk land wat vroeger door uw ouders werd bewerkt, waarna u het land op uw beurt begon te bewerken. In december 2009 wilde u dit land in brand steken, zodoende een tweede maal te kunnen zaaien en oogsten. U stak toen per ongeluk het aanpalende stuk grond –een cacaoboerderij - mee in brand, dit behoorde toe aan Dhr. C.. U ging naar het huis van A.M. om uit te leggen wat er was gebeurd, waarna u terug richting uw ouderlijk huis ging. U hoorde uw pleegbroer K.N. schreeuwen dat u diende weg te rennen, C. en zijn twee zonen genaamd Mas. en Z. kwamen achter u aan. U verzamelde vervolgens uw kleding in uw ouderlijk huis, vluchtte door het raam richting de bossen. U hoorde plots een gewerschot, waarna uw broer stopte met schreeuwen, op dat moment wist u dat hij was vermoord. Toen u in de bossen was, zag u rook komen van waar uw huis was. Toen u dat die nacht ging verifiëren, stelde u inderdaad vast dat uw ouderlijk huis was afgebrand. U heeft vervolgens op 17.12.2009 uw dorp Kwanwari verlaten, u reisde naar Kumasi en ging vervolgens naar Burkina Faso. Daarna reisde u via Niger, Libië en Italië om op 12 januari 2012 in België aan te komen.

U huwde op 27 februari 2016 traditioneel met Mevrouw Mu.Am., het huwelijk vond plaats in Mamkon te Ghana alwaar u zich liet vertegenwoordigen teneinde het huwelijk te laten voltrekken. Amina is geboren in Southern Soedan en is in het bezit van de Belgische nationaliteit. Op 20 oktober 2016 deed u te Antwerpen een verklaring tot wettelijke samenwoning met Mu.Am.. Op 16 februari 2017 werd deze aanvraag geweigerd door de stad Antwerpen, dit na negatief advies van het parket. Op 03 april 2017 ontving u een bijlage 13 septies met een inreisverbod van drie jaar en werd u ondergebracht in het gesloten centrum te Merksplas. Een repatriëring naar uw land van herkomst werd voorzien op 18 mei 2017 (geannuleerd wegens verzet tegen vertrek in de kantoren), op 26 mei 2017 (rerouting – onder andere later vertrek) en op 23 juni 2017. U vroeg op 22 juni 2017 asiel aan, immers indien u zou terugkeren naar Kwanwari in Ghana zouden C. en zijn zonen u nog steeds willen vermoorden.

U legt ter staving van uw asielprocedure geen enkel document neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw ‘vrees voor vervolging’ in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’ zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw asielaanvraag laattijdig werd ingediend.

U verklaart op 12 januari 2012 in België te zijn aangekomen (zie gehoorverslag cgvs dd. 04 juli 2017 p. 26, hierna genoemd cgvs p. 26). Op 20 oktober 2016 deed u te Antwerpen een verklaring tot wettelijke samenwoning met Mevrouw Mu.Am.. Op 16 februari 2017 werd deze aanvraag geweigerd door de stad Antwerpen, dit na negatief advies van het parket. Op 03 april 2017 ontving u een bijlage 13 septies met een inreisverbod van drie jaar en werd u ondergebracht in het gesloten centrum te Merksplas. Een repatriëring naar uw land van herkomst werd voorzien op 18 mei 2017 (geannuleerd wegens verzet tegen vertrek in de kantoren), op 26 mei 2017 (rerouting – onder andere later vertrek) en op 23 juni 2017. U diende uw eerste asielaanvraag in op 22 juni 2017, aldus één dag voor de derde voorziene poging tot repatriëring naar uw land van herkomst. U geconfronteerd met uw laattijdige asielaanvraag, stelt u dat u een afhankelijk persoon was, niemand zou u iets hebben laten weten omtrent asiel, u wist niks, enkel het centrum heeft u hier later van op de hoogte gebracht, u zou de procedure sneller hebben gestart indien u het zou geweten hebben (cgvs p. 26). Dit is evenwel geen afdoende verklaring waarom u pas meer dan vijf jaar na uw aankomst in België een asielaanvraag indient en internationale bescherming zoekt. Het feit dat u zolang heeft gewacht om u alhier op bescherming te beroepen en u bovendien slechts een asielprocedure hebt opgestart na een dreigende repatriëring, vormt op zich een belangrijke aanwijzing dat de ernst van de door u ingeroepen vrees voor vervolging in grote mate kan worden gerelativeerd.

Verder dient er te worden vastgesteld dat het door u geopperde asielrelaas, geen verband houdt met één van de redenen die de Vluchtelingenconventie van Genève voorziet (meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep). Uit uw verklaringen blijkt immers dat de door u aangehaalde problemen louter interpersoonlijk en gemeenrechtelijk van aard zijn.

U verklaart immers Ghana te hebben verlaten omwille van een conflict met Dhr. C. en zijn twee zonen Mas. en Z.. U zou in december 2009 per ongeluk het stuk land (de cacaoboerderij) van C. – aanpalend aan uw stuk grond - in brand hebben gestoken, waarop deze man en zijn zonen achter u aankwamen, ze vervolgens de zoon van uw pleegouders genaamd K.N. hebben doodgeschoten en uw ouderlijke woning in brand hebben gestoken. Dit betreft enkel een familiaal en gemeenrechtelijk probleem die geen grond vindt in het vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag is een vluchteling een persoon “die uit gegronde vrees voor vervolging wegens

zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan, of uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen". Er dient te worden vastgesteld dat uit uw verklaringen niet blijkt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omwille van feiten die verband zouden houden met de in het Vluchtelingenverdrag van Genève opgesomde criteria voor de erkenning van de Vluchtelingenstatus.

Daarenboven kan worden opgemerkt dat aan de verklaringen die u in het kader van uw asielrelaas aflegde geen geloof kan worden gehecht.

Voor wat betreft het tragische ongeval waarbij uw beide ouders zouden zijn omgekomen en A.M. en N.J.K. die u daarna onder hun hoede zouden hebben genomen, kan er overigens nog het volgende worden opgemerkt. U stelt dat uw ouders in 1981 – u was toen zeven jaar oud – zouden zijn verongelukt. U werd hierna opgevangen door A.M. en N.J.K., een bevriend koppel van uw ouders en eveneens woonachtig in Kwanwari. Dit koppel hield voor u verborgen wat uw ouders was overkomen, ze stelden enkel dat uw ouders reisden, u diende bij hun te blijven tot ze zouden terugkomen (cgvs p. 8). Telkens u hun vroeg wanneer uw ouders zouden terugkomen, stelden ze u gerust, uw ouders zouden wel terugkomen. Toen u ongeveer 35 jaar oud was, werd het leven moeilijk voor u, u probeerde te overleven, u vroeg aan A.M. waarom uw ouders al die jaren aan het reizen waren en waarom ze niet terug kwamen (cgvs p. 8). Uiteindelijk biechtte ze op dat uw ouders werden geraakt door een omvallende boom tijdens een hevige regenval, uw ouders overleden zijn toen u zeven jaar oud was en toonde ze u een stuk land waar vroeger uw ouders aan landbouw deden, zodat u hun activiteiten zou kunnen overnemen (cgvs p. 8 en 10). **Er kan hierbij opgemerkt worden dat het compleet ongeloofwaardig is dat uw pleegouders u als zijnde een 35 jarige volwassen man – bovendien 28 jaar na het incident – nog steeds niet zouden hebben ingelicht omtrent de dood van uw beide ouders en dat u pas rond 35 jarige leeftijd zou hebben aangedrongen bij uw pleegouders waarom uw ouders zolang reisden en niet terugkwamen.** U gevraagd of u niet doorhad dat er iets niet klopte terwijl u opgroeide, stelt u het volgende: " Dat was wat ik dacht, dat duwde me om het haar te vragen, ze moest me de waarheid vertellen, ik wist niet waarom ze reisden, al die jaren kwamen ze niet terug, ze wist hoe ik me voelde, ik wilde mijn ouders zien, ze kon het niet lange verbergen voor me (cgvs p. 9). Vervolgens benadrukt u op 35-jarige leeftijd te hebben aangedrongen om de waarheid te kennen (cgvs p. 9). U ermee geconfronteerd waarom u niet eerder zou hebben aangedrongen, stelt u enkel dat A.M. steeds aangaf dat uw ouders zouden terug komen en u zouden meenemen, u diende u geen zorgen te maken, u geloofde dat, ze leefden nog en ze reisden, u wist niet wat er gebeurd was (cgvs p. 9). U gevraagd waarom ze dan plots toch met de waarheid op de proppen kwam - als u reeds meer dan 30 jaar oud bent en maar liefst 28 jaar na de feiten - geeft u aan dat uw leven moeilijker werd, A.M. kon u niet meer helpen, u deed uw best om werk te hebben en in uw behoeften te voorzien, u gaf aan uw ouders te willen zien, u was aan het lijden, toen vertelde ze u het geheim, ze moest de waarheid zeggen (cgvs p. 9). U gevraagd waarom A.M. zou hebben gewacht om u de waarheid te vertellen tot uw leven moeilijker werd, zegt u dat mensen in uw maatschappij niet echt open zijn tegenover kinderen, het zou een taboe zijn als zo een incident gebeurt, ze wou zich niet openstellen, dat uw ouders zo een dood zouden gestorven zijn (cgvs p. 10). **De louter door u opgeworpen argumenten – zijnde dat u A.M. geloofde dat uw ouders aan het reizen waren en nog zouden terugkomen, uw pleegmoeder u slechts op 35 jarige leeftijd inlichtte omtrent het ongeluk en overlijden van uw ouders gezien uw leven toen moeilijker werd en ze u een stuk land wou tonen waar uw ouders vroeger aan landbouw deden zodat u hun activiteiten zou kunnen overnemen en bovendien het dodelijk ongeval van uw ouders een taboe zou zijn in uw maatschappij – is geen afdoende verklaring waarom u slechts rond 35 jarige leeftijd zou hebben aangedrongen bij uw pleegouders om de waarheid omtrent uw ouders te vertellen en waarom zijzelf 28 jaar zouden hebben gewacht om u in te lichten over het incident waarbij uw ouders zouden zijn omgekomen. Bovendien is het opmerkelijk dat A.M. alsnog zou hebben besloten om u na 28 jaar in te lichten omtrent het dodelijke ongeluk van uw ouders, louter om u een stuk land te kunnen tonen waar uw ouders vroeger aan landbouw deden, zodoende u deze activiteiten zou kunnen overnemen.** Men zou logischerwijze kunnen verwachten dat A.M. u de grond zou kunnen tonen om te bewerken in afwachting van de mogelijke terugkomst van uw ouders, zonder u op de hoogte te moeten brengen van het noodlottige incident van uw ouders, overigens door uzelf als een taboe in uw maatschappij benoemd. U kan hieromtrent enkel verklaren dat u het haar vroeg, ze moest u de waarheid zeggen, wat er was gebeurd en wat uw ouders u zouden hebben achtergelaten, ze toonde het aan u zodat u uw leven kon opbouwen (cgvs p. 10). **Verder is het opmerkelijk dat het nieuws omtrent het tragische ongeval van uw ouders niet onder de bevolking van het dorpje Kwanwari zou zijn verspreid.** Zo geeft u zelf aan dat uw ouders hun leven zouden hebben verloren op de weg naar het stuk land dat ze bewerkten (cgvs p. 10). Dit land – gelegen langs het randgebied in Kwanwari - zou op ongeveer 45 minuten tot een uur wandelafstand van uw ouderlijke woning zijn gelegen (cgvs p. 10-11). Uw ouders zouden dan weer

in Kwanwari op ongeveer 30 minuten wandelafstand van hun ouderlijke woning zijn overleden (cgvs p. 12). U gevraagd of het dan niet geweten was in het dorp Kwanwari dat uw ouders overleden waren en wat er was gebeurd, stelt u dat iedereen in de nabijheid woont, in zijn eigen dorp (met dorp doelt u op de woning van elke inwoner gelegen aan zijn stuk grond of boerderijtje), er was een koppel wonend in Kwanwari die op weg naar huis zou hebben gezien wat er was gebeurd met uw ouders, zij zouden het hebben verteld aan de nabijheid van het dorp (cgvs p. 12). U de vraag opgeworpen of dit koppel het nieuws dan niet heeft verspreid in het dorp, geeft u aan dat ze het hebben aangekondigd in het dorp dichterbij, de dichtere dorpen (wederom doelend op woningen en landeigendommen van inwoners van Kunwari), ze kondigden aan wat er was gebeurd met uw ouders, ze hebben de bomen weggedaan en hun lichamen weggenomen om ze te begraven (cgvs p. 12). U geeft aldus zelf toe dat inwoners van Kwanwari op de hoogte waren van wat er uw ouders was overkomen. **Het is dan ook merkwildig dat u van zevenjarige leeftijd tot 35 jarige leeftijd nooit iets zou hebben opgevangen door de inwoners van uw dorpje Kwanwari – overigens een volgens u klein dorp alwaar u uw hele leven zou hebben doorgebracht (cgvs p. 11 en 20) - omtrent het tragische ongeluk waarbij uw beide ouders zouden zijn omgekomen.** U kan hieromtrent enkel stellen dat u niet werd ingelicht omtrent de dood van uw ouders tijdens dergelijk incident, het zou immers een taboe zijn dat uw ouders op die manier om het leven zijn gekomen, zo iets zou worden verdoezeld, zodat u het niet zou moeten horen (cgvs p. 12). U legt verder uit dat het een taboe zou uitmaken indien je niet zou zijn gestorven door een natuurlijke dood, uw ouders zouden zijn omgekomen door een omvallende boom, wat in uw maatschappij een taboe zou vormen, het zou immers een vloek kunnen zijn als je op dergelijke manier aan uw einde komt (cgvs p. 13). U kan evenwel niet vertellen of het bij de dood van uw ouders een vloek betrof, u stelt toen nog jong te zijn geweest, u zou het dan ook niet weten (cgvs p. 13). **De geloofwaardigheid van het door u opgevoerde relaas omtrent het tragische overlijden van uw ouders wordt verder helemaal onderuit gehaald door de door u afgelegde verklaringen in het kader van de door u opgestarte procedure van wettelijke samenwoning met uw partner Mu.Am..** U verklaarde immers in dit kader dat uw beide ouders nog in leven zouden zijn en dat ze in Kumasi zouden wonen (zie interview dd. 29 november 2016 afgenomen door het gemeentebestuur van de stad Antwerpen), hetgeen volkomen ingaat tegen uw verklaringen over de tragische dood van uw ouders in het kader van voorliggende asielaanvraag. U vermeldde verder tijdens dit interview uw broers en zussen (met name Y.Ma. – bij het cgvs vermeld als Y.M. (cgvs p. 7) -, V., Kw.M. en Kw.A. en O.G.), overigens zonder enige vermelding dat dit pleegbroers- en zussen zouden betreffen, zoals u voor het cgvs nochtans beweerde (cgvs p. 6-7). U maakte tijdens dit interview ook geen melding van (uw pleegbroer) Dhr. K.N., laat staan te vermelden dat laatstgenoemde zou zijn vermoord en dat dit gekaderd kan worden binnen de door u gekende problemen in Ghana, zoals u voor de Belgische asielinstanties wel wist te verklaren. Ook tijdens het door u afgelegde interview dd. 03 mei 2017 voor de Ghanese ambassade te Brussel, verklaarde u zondermeer dat uw ouders in Accra (Nyinahini – klein dorp buiten Kumasi) zouden wonen. U ermee geconfronteerd met uw verklaringen tijdens een andere procedure zijnde dat uw ouders nog in leven zouden zijn, stelt u dat u A.M. gebruikte als zijnde uw ouder, zij is in leven, u ziet ze als uw ouder (cgvs p. 26). U ermee geconfronteerd dat u tijdens de andere procedure ook totaal geen melding maakte van een vermoorde pleegbroer, stelt u het volgende: “Simpel omdat, door de situatie tussen mijn vrouw en mij, ik wilde dat niet vermelden. Toen ik haar ontmoette, ik vroeg over haar ouders, ik voelde me zo droevig, ik wilde niet vermelden dat mijn broer vermoord was, daarom vermeldde ik het niet” (cgvs p. 26). U verduidelijkt hieromtrent dat u haar uw levenssituatie niet wilde vertellen, het was al vreselijk voor haar, ze weende veel, u voelde ook die pijn en wilde niet meer pijn toevoegen aan haar leven op die manier (cgvs p. 26). U ermee geconfronteerd de naam K.N. zelfs niet te hebben vernoemd in het kader van een andere procedure als zijnde uw pleegbroer, stelt u deze naam niet te hebben gemeld in andere procedures, maar nu dat u het hele verhaal moet vertellen, diende u het wel te vermelden (cgvs p. 26). **De vaststelling dat u heeft nagelaten in een andere door u opgestarte procedure in België te vermelden dat uw biologische ouders zouden zijn overleden, dat u zou zijn opgevoed door een ander koppel, dat uw pleegbroers- en zussen zou hebben en dat uw pleegbroer K.N. zou zijn vermoord, laat toe om geen enkel geloof meer te hechten aan uw asielaanvraag dat onlosmakelijk verbonden is met deze feiten.**

Tot slot dient er nog gesteld te worden dat u er klaarblijkelijk niet van op de hoogte bent aan wie het stuk grond dat u bewerkte precies toebehoorde, noch wat er intussen mee gebeurd is. U stelt immers enkel dat uw ouders in het dorp woonden, ze werkten op dat land, de eigenaar gaf het aan uw ouders om het te bewerken, meer zou u niet weten (cgvs p. 11). Toen uw ouders overleden zijn, zou er volgens uw verklaringen niemand op het land hebben gewerkt (cgvs p. 11). Meer nog, u weet niet of de eigenaar al dan niet nog in leven is, er werd alleszinds geen landbouw meer op gedaan (cgvs p. 11). Niemand zou ondertussen het land hebben ingenomen, tot uw pleegouders stelden dat u het land mocht bewerken (cgvs p. 12). Ook op dit moment zou u niet weten wat er gebeurd is met het stuk grond dat u bewerkte, u weet ook niet of C. en zijn zonen zich de grond al dan niet hebben toegeëigend, u heeft

geen informatie over dat land nu (cgvs p. 25). **Het is opmerkelijk dat u niet alleen beweert een stuk grond te hebben bewerkt zonder de oorspronkelijke eigenaar hiervan te kennen, doch dat het land eveneens braak zou hebben gelegen vanaf het overlijden van uw ouders in 1981 tot u het land begon te bewerken in 2009 en dat niemand zich dit ondertussen zou hebben toegeëigend. Men kan er overigens logischerwijze van uitgaan dat iemand die beweert vervolging te vrezen door personen van wie hij per ongeluk hun grond – aanpalend aan het stuk grond dat hij bewerkte - zou hebben vernield, ervan op de hoogte zou zijn wat er met zijn land zou zijn gebeurd en of dit al dan niet in beslag werd genomen door deze mannen, zeker gezien u zelf aangeeft tot tweedrie maanden geleden nog in contact te hebben gestaan met A.M. en dat zij nog steeds werd bedreigd door hun (cgvs p. 7, 17 en 25).**

Bovendien wordt de credibiliteit van uw asielrelaas bijkomend ondermijnd door de vaststelling dat u - voor wat het conflict met C. en zijn twee zonen betreft - heeft nagelaten om bescherming van de autoriteiten in uw land in te roepen en vormen de redenen die u daarvoor geeft volstrekt geen verantwoording hiervoor. U stelt hieromtrent immers het volgende: “Neen please, van waar ik ben en waar de stad is, het is heel ver, dus ik kon dat niet doen, in het dorp, het zijn dezelfde mensen die me zoeken als ik terugkeer, ik heb hun tekort gedaan” (cgvs p. 25). U ermee geconfronteerd dat ondanks de afstand, er in het kader van een moord toch een klacht dient te worden neergelegd bij de nationale autoriteiten, luidt uw antwoord als volgt: “Ja, ik was bang om politie te informeren, ze zullen afkomen en het regelen. Waar ik ben en waar politie is, is ver, ik was bang. Ik weet niet wat er zou gebeuren als ik zou terugkeren. De persoon kan zeggen ok, als de politie weg gaat en u bij hun laat, niemand weet wat er gebeurt, ik kon alleen maar weglopen” (cgvs p. 25). Er dient opgemerkt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn, ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatverbintenis in. Internationale bescherming kan slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Met loutere veronderstellingen toont u geenszins aan dat de autoriteiten van Ghana geen bescherming bieden. Van u mocht verwacht worden dat u alvast een poging deed bescherming te krijgen van de autoriteiten in uw land van herkomst. **De vaststelling dat u geen bescherming zocht bij de politie om de hierboven vermelde redenen, hoewel uw broer werd gedood, uw ouderlijke woning in brand werd gestoken en u vreesde voor uw leven, bevestigt alleen maar het ongeloofwaardig karakter van uw asielrelaas.**

Uit bovenstaande verklaringen valt eenduidig af te leiden dat het door u geopperde asielrelaas geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie van Genève – met name een gegronde vrees voor vervolging op basis van ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging, of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Evenmin zijn er redenen om u de status van Subsidiäre bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U heeft geenszins aannemelijk weten te maken dat er in uw hoofde een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst, in casu Ghana, vermits uw asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 25 juli 2017 een schending aan van de motiveringsplicht gezien volgens hem “uit de bestreden beslissing op geen enkele wijze afgeleid (kan) worden op welke basis dan wel de beslissing is genomen”.

Dat verzoeker zo laat zijn asielaanvraag heeft ingediend wijt hij aan “schrik dat hij zou teruggestuurd worden naar Ghana”. Hij legt uit dat “pas toen hij in het centrum terecht kwam, nadat hij zich samen met zijn partner had aangemeld voor een verklaring van wettelijke samenwoning, werd hij op de hoogte gebracht van de asielprocedure, die hij toen ook is gestart”.

Waar in de bestreden beslissing gesteld wordt dat het ongeloofwaardig is dat zijn pleegouders hem nooit zouden hebben verteld dat zijn ouders omkwamen door een boom en dit pas deden toen hij 35 jaar werd, meent verzoeker dat “de pleegouders van verzoeker deden dit om hem de schande te besparen” en dat “het feit dat zijn pleegmoeder het na 28 jaar dan toch heeft opgebiecht en dit wordt opgeworpen in de procedure, kan verzoeker niet verweten worden” omdat “hij weet niet wat zijn

pleegmoeder er toe heeft bewogen het na al die tijd toch op te biechten". Verzoeker besluit *"dat dit dan ook niet aan verzoeker verweten kan worden gezien hij hier zelf het slachtoffer is"*.

Verzoeker meent dat hij *"voldoet aan de criteria van de conventie van Genève om erkend te worden als politiek vluchteling"*. Hij voert aan dat, bij een terugkeer naar Ghana, artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) geschonden zou worden. Hij acht het *"onbegrijpelijk voor verzoeker dat verwerende partij de situatie in Ghana niet afdoende, zelfs helemaal niet, heeft onderzocht"*, terwijl *"zijn pleegbroer reeds werd neergeschoten door de heer C."*, en voert aan dat het zorgvuldigheidsbeginsel hierdoor geschonden wordt.

Aangaande de subsidiaire bescherming klaagt verzoeker aan dat *"men verzoeker gewoon afwijst om het subsidiaire beschermingsstatuut toe te kennen zonder enige gegronde uitleg of wettige motivatie of zonder daarbij zijn echte individuele redenen na te gaan"* en dat *"uit de motivering van het CGVS blijkt niet dat artikel 48/4 § 2 a, b en c onderzocht werd"*, terwijl *"beide statuten dienen onderzocht en gemotiveerd te worden!"* en hij *"de subsidiaire bescherming nodig heeft"*.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem als vluchteling te erkennen, hem minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. De Raad benadrukt dat de vreemdeling, om als vluchteling te worden erkend, dient aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), vermelde criteria, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. De door verzoeker aangegeven reden om zijn land te verlaten, zijnde problemen met C. omwille van onopzettelijke brandstichting van

diens grond, valt niet onder voormelde criteria gezien deze problemen - indien ze zich al zouden hebben voorgedaan - louter van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn.

2.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoeker *“de subsidiaire bescherming nodig heeft”*, maar dat de bestreden beslissing *“verzoeker gewoon afwijst om het subsidiaire beschermingsstatuut toe te kennen zonder enige gegronde uitleg of wettige motivatie of zonder daarbij zijn echte individuele redenen na te gaan”* en dat *“uit de motivering van het CGVS blijkt niet dat artikel 48/4 § 2 a, b en c onderzocht werd”*, antwoordt de Raad dat, samen met de commissaris-generaal in de bestreden beslissing, kan worden vastgesteld dat verzoekers asielrelaas geheel ongeloofwaardig is.

2.6. Zo kan verzoeker niet verklaren waarom zijn pleegouders hem pas toen hij 35 jaar was inlichtten omtrent de dood van zijn beide ouders, 28 jaar eerder, hoewel verzoeker beweerdelijk regelmatig gevraagd zou hebben wanneer zijn ouders zouden terugkomen van op reis (gehoor, p. 8), noch waarom zijn pleegouders uiteindelijk dan toch beslisten de waarheid te vertellen (gehoor, p. 9), daar het geenszins noodzakelijk is de dood van zijn ouders alsnog toe te geven om hem een stuk land aan te wijzen dat hij mocht bewerken. De stellingen in het verzoekschrift dat *“de pleegouders van verzoeker deden dit om hem de schande te besparen”* en dat *“hij weet niet wat zijn pleegmoeder er toe heeft bewogen het na al die tijd toch op te biechten”* zijn slechts vage en hypothetische beweringen die de onaannemelijkheid van verzoekers verklaringen niet kunnen vergoelijken, temeer daar uit verzoekers verklaringen bleek dat verschillende inwoners van zijn dorp Kwanwari op de hoogte waren van het dodelijk ongeluk van zijn ouders (gehoor, p. 10-12) en verzoeker dit logischerwijze gedurende de 18 jaren die hij in het dorp doorbracht vernomen zou hebben.

2.7. Verder blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker andersluidende verklaringen aflegde over zijn (pleeg)gezin in het kader van zijn procedure van wettelijke samenwoning, waar hij nergens aangaf dat zijn biologische ouders zijn overleden toen hij 7 jaar was en hij geen melding maakte van zijn (pleeg)broer K.N., die zou zijn vermoord. Ook ter terechtzitting legde verzoeker geheel afwijkende verklaringen af omtrent zijn biologische ouders en het gezin waar hij opgroeide, daar hij thans aangaf opgegroeid te zijn bij zijn pleegouders denkende dat het zijn biologische ouders waren en pas op zijn 34 jaar door hen verteld te zijn geweest dat zijn werkelijke biologische ouders zijn omgekomen.

2.8. Over het stuk grond dat hij toegewezen kreeg om te bewerken bleek verzoeker eveneens onaannemelijk onwetend, gezien hij niet kon aangeven aan wie het stuk grond toebehoorde (gehoor, p. 11), noch of de eigenaar al dan niet nog in leven is (gehoor, p. 11), noch waarom het stuk grond al die tijd onbewerkt is gebleven (gehoor, p. 12), noch wat er na de brand met het stuk grond gebeurd is (gehoor, p. 25).

2.9. Ter terechtzitting gaf verzoeker nog toe niet te weten (en evenmin geïnformeerd te hebben over) of er sinds de brand van de cacaoerderij, de moord op zijn pleegbroer en de brand in zijn ouderlijk huis nog gerechtelijke stappen ondernomen zijn, zoals een rechtszaak of een inbeslagname van de grond die verzoeker mocht bewerken (gehoor, p. 25), hoewel hij ter terechtzitting stelde dat zijn pleegouders hier waarschijnlijk van op de hoogte zouden zijn en hij tijdens zijn gehoor verklaarde nog contact te hebben met zijn pleegmoeder en Ghanese pastor (gehoor, p. 17). De Raad benadrukt dat van een asielzoeker nochtans kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen, gezien actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten. Van verzoeker kan dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen, temeer daar hij zelf toegaf te weten wie hij hiervoor kon contacteren. Het komt in de eerste plaats aan verzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. Verzoekers onwetendheid en zijn nalatige handelingen om zich enigszins te informeren over de (gerechtelijke) evolutie van zijn problemen wijzen dan ook op een gebrek aan interesse en doen verder afbreuk aan de

waarachtigheid van zijn beweerde problemen. Minstens toont verzoeker niet aan dat hij niet kan terugkeren naar Ghana omwille van deze problemen.

2.10. Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker heeft nagelaten bescherming van de autoriteiten van zijn land in te roepen naar aanleiding van zijn problemen met C.. De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, *quod non in casu*, daar verzoeker toegeeft de politie nooit te hebben geïnformeerd. Zijn beweringen tijdens het gehoor dat *“Ja, ik was bang om politie te informeren, ze zullen afkomen en het regelen. Waar ik ben en waar politie is, is ver, ik was bang. Ik weet niet wat er zou gebeuren als ik zou terugkeren. De persoon kan zeggen ok, als de politie weg gaat en u bij hun laat, niemand weet wat er gebeurt, ik kon alleen maar weglopen.”* (gehoor, p. 25 en herhaald ter terechtzitting) tonen geenszins aan dat de staat, noch partijen of internationale organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, bescherming kunnen of willen bieden tegen de beweerde vervolging of ernstige schade, temeer daar de plicht van de nationale autoriteiten om burgers te beschermen geen resultaatverbintenis inhoudt.

2.11. Dat verzoeker in werkelijkheid niets te vrezen heeft in Ghana wordt bevestigd door de vaststelling dat verzoeker reeds op 12 januari 2012 in België aankwam (gehoor, p. 26), maar pas op 22 juni 2017 - zijnde meer dan 5 jaar en twee repatriëringspogingen later - asiel aanvroeg. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat hij schrik had *“dat hij zou teruggestuurd worden naar Ghana”*, wijst de Raad erop dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die internationale bescherming inroept, redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij in het gastland ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren aangaande de wijze waarop deze bescherming kan worden verkregen en zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Het feit dat verzoeker zo lang wachtte om asiel aan te vragen, is dan ook een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relativeert als dusdanig de ernst van de door hem geschetste problemen. De stelling in het verzoekschrift dat hij *“pas toen hij in het centrum terecht kwam, nadat hij zich samen met zijn partner had aangemeld voor een verklaring van wettelijke samenwoning, werd hij op de hoogte gebracht van de asielprocedure, die hij toen ook is gestart”* strookt niet met de informatie in het administratief dossier, daar zijn aanvraag tot wettelijke samenwoning op 16 februari 2017 geweigerd werd, waarna hij op 3 april 2017 een bijlage 13septies met een inreisverbod van drie jaar ontving en reeds werd ondergebracht in het gesloten centrum te Merksplas, waarna twee repatriëringspogingen volgden op 18 mei 2017 en op 26 mei 2017, maar verzoeker pas op 22 juni 2017 een asielaanvraag indiende, met name bijna 3 maanden na zijn aankomst in het centrum waar hij, aldus het verzoekschrift, *“op de hoogte gebracht (werd) van de asielprocedure”*. Het is duidelijk dat verzoeker uiteindelijk asiel aanvroeg op 22 juni 2017 louter en om de derde repatriëring, op 23 juni 2017, te vermijden.

2.12. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.13. Gelet op voorgaande vaststellingen, aangaande de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen en zijn laattijdige asielaanvraag, blijkt dat verzoeker niet voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.14. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar Ghana een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.15. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.16. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoont.

2.17. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven augustus tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

K. DECLERCK